

Foto: Radek TEOPE Drbohlav

Martin Červinka

„Určitě jsou mezi námi skvělí umělci, o kterých se nikdy nedozvíme“

Pod jeho rukama se z neznámých, začínajících umělců stávají hvězdy. V minulosti pod hlavičkou majors pomáhal vytáhnout na vrchol Lunetic, Chaozz nebo Ewu Farnou a ve svém poslání pokračuje i v rámci vlastního vydavatelství SinglTon. Přesto se prý může stát, že výjimečný talent zůstane neobjeven. Jako se to málem stalo s Davidem Stypkou.

TEXT: PETR ADÁMEK

Potkáváme se v pondělí dopoledne, máte před sebou celý pracovní týden. Čím se dnes budete zabývat přednostně?

Dneska budeme řešit turné Kateřiny Marie Tiché. To současné už začalo a je vyprodané. Budu se tedy zabývat podzimním pokračováním. Máme dvakrát vyprodaný Lucerna Music Bar a brněnské Sono. Takže jsme usoudili, že nastal čas posunout se někam dál. Dáváme do kupy sérii asi pěti větších koncertů. Musíme to naplánovat hned, protože termíny míst, kde by se to mohlo odehrávat, začínají být obsazené.

Dalšími z vašich koní jsou skupina Jelen, mladá písničkářka Tereza Balonová a zpěvačka Debbi. Co přesně je vaší náplní jako šéfa hudebního vydavatelství?

Zapomněl jste Davida Stypku a skupinu Bandjeez. Ti k nám také stále patří. Ale k otázce. Všechna moje práce začíná u umělců a jejich nahrávek. Jsem u zrodu písniček, koukám, jak kvetou pod rukama interpretů a producentů, ať už je to dvorní producent SinglTonu Martin Ledvina, nebo Johnny Rambo alias Honza Balcárek, eventuálně Ondřej ODD Turták. Když skladby nabývají na obrysech a dostávají se do poslední fáze, vždycky kolegům říkám, že na hudbě je stejně nejhezčí ta hudba. Pracujeme na spoustě věcí kolem, které jsou s hudbou spojeny, některé více, některé méně, ale tvorba jako taková je samozřejmě to nejlepší. Mám rád vznik písni, ale když

je hotovo, tak je většinou neposlouchám. Jsem u jejich vzniku od začátku do konce, takže s vydáním to považuju za uzavřenou záležitost.

Na jakých základních pilířích SinglTon stojí? Co umělcům dokážete nabídnout?

Intuici, zkušenost a cílevědomost. Víme, kam jdeme, a zakládáme si na dlouhodobosti. Dobrým příkladem naší práce byl právě David Stypka. Až v okamžiku, kdy se s námi sešel, nabraly věci spád a veřejnost se o něm konečně dozvěděla. Dvalet let se o to snažil vlastní cestou, a nedařilo se mu to. Pak jsme se sešli, řekli si, co chceme, kam jdeme a jak to uděláme. Neexistovala záruka, že se to podaří, ale v případě jeho talentu se mi zdálo nemyšlitelné, že by se to nestalo. Velkou roli v tom sehrál zmíněný Martin Ledvina, který vycítil, že Davidovy písničky jsou geniální, a vstoupil do toho producenty. A to tak citlivě, že jeho hudbu zpřístupnil lidem, aby ji dokázali pochopit. O tom je naše práce. Předat umělci 100 % know-how, co máme.

Nehrozí ale, že se těmito vnějšími zásahy vytratí autenticita?

Musíte pracovat tak citlivě, aby se nevytratila. Autenticita je pro nás zásadní. Určuje, jestli fanoušci umělci uvěří, nebo ne. Když jsem poprvé Davida Stypku slyšel, forma jeho písniček

Talent, dobrý český text, pracovitost, vyvážené sebevědomí a pokora. O tom to celé je.

nebyla dobrá, ale ten obsah byl tak silný! Jenže nepozorný posluchač si obsahu nemohl všimnout, protože byl zabalený v komplikované formě. Bylo jasné, že budeme muset pomoci jeho autenticitě nějakou metodou, která ho zpřístupní běžným posluchačům. On si to neuvědomoval, byl zabalený ve svých problémech, řešil je strašně dlouho a nevěděl, jak ze začarovaného kruhu ven. Potřeboval někoho, kdo mu s tím pomůže. Chvilí to trvalo a jemu se to těžce přijímalo. Udělali jsme pokus. Vzali jsme dvě písničky a pohráli jsme si s nimi s Martinem Ledvinou podle našich představ. Když to David slyšel, pochopil, že to je ono, že tudy vede cesta. Veškerá věrohodnost mu přitom zůstala.

„Umět s umělcem pracovat“ je formulka, kterou často používáte. Znamená dokázat najít formu, která ho co nejlíp zpřístupní lidem?
Primárně to znamená pomáhat umělcům vynechávat slepé uličky, do kterých se může bez zkušeností bezhlavě pouštět. Zároveň ho i po lidské stránce držet v kondici. S popularitou často přicházejí změny, tlak se zvyšuje a to všechno má vliv na chování. To znamená, že i jakási příprava na budoucí úspěch a možný tlak, aby si ho mohl užívat a nekomplikoval mu život, je naše práce.

Pojďme se zastavit u skupiny Jelen, která vloni odehrála v O2 areně dosud největší koncert. Vybavujete si moment, kdy jste se s nimi potkal poprvé?
První demáče začaly kdysi vznikat na základě písni Jindry Poláka, které měl rozpracované z minulosti, a to včetně prvního singlu Magdalena, která už existovala od skupiny Šatlava. Jindra

ji dopracoval po textové stránce. Vybavuju si první koncerty, kde hráli ve třech čtyřech lidech. Už tehdy bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Důležitý moment nastal, když Jelen vystupoval jako host na turné Divokýho Billa a média a pořadatelé si začali kapely více všimát. Snadno se to vypráví, ale samozřejmě za tím bylo hodně práce. Pokračovali jsme společnou cestou, vznikala nová alba. Podílel jsem se na každém jejich kroku společně se zmíněným Martinem Ledvinou, který utvářel jejich typický sound. Hrály se další a další koncerty, které fungovaly, a bylo znát, že se hudba lidem líbí. Ale už tehdy s Divokým Billem to bylo evidentní. Na předkapely se obvykle reaguje vlažně, ale na Jeleny reagovali lidi okamžitě. A vloni oslavili v O2 areně 10 let.

Jaká bude s Jelenem další meta?
My si nedáváme další cíle. O2 arena vznikla spontánně. Když se blížily desáté narozeniny, řekli jsme si, že musíme udělat nějakou adekvátní oslavu, a velká hala se zkrátka nabízela. Teď jsme se přesunuli zase na divadelní turné, kam chodí 400, 500 lidí, kteří by do velké arény pravděpodobně nikdy nepřišli. Koncerty v divadelním prostředí ale mají takové kouzlo, až mi to vyrazilo dech. Jsou to komorní záležitosti, ale jejich kapelní energie tam zůstává. V květnu budeme mít dva koncerty v ostravském Gongu s Janáčkovou filharmonií, to je další ojedinelý zážitek.

Čím musí disponovat mladý umělec, čerstvý objev, aby se po něm za pár let nesehla zem a mohl jednou pomýšlet třeba na onu O2 arenu?
Na prvním místě je talent a možná i dobrý český text. Dále pracovitost a vhodně vyvážené sebevědomí a pokora. Nic z toho přitom nejde naučit. Jsou to lidské charakterové vlastnosti, které se musí dále rozvíjet. Třeba s Kateřinou se známe dvanáct let. Dvanáct let společně cesty, která teď začíná nést ovoce. Dnes je z ní velká zpěvačka a autorka. Minulý rok zpívala při inauguraci pana prezidenta na Pražském hradě, letos vyprodává velké koncerty.

Mezi atributy jste vůbec nezminil originalitu. Není potřeba?
Ano, ta je samozřejmě taky moc důležitá, ať už autorská, nebo interpretační.

Máte tendenci své umělec diverzifikovat, aby si lidově řečeno nelezli do zelí?
Jistě, nikdo nechce být zaměnitelný umělec. Zrovna Jelen a Kateřina jsou v tomto oproti jiným úplně jiní.

Stále jako talent scout jezdíte po klubech?
Málo. Nikdy jsem to ve velkém nedělal, ale zároveň to bylo nezbytné, protože vidět umělce naživo je nenahraditelné. Když jsem kdysi jel na diskotéku do Mostu a viděl jsem tam Lunetic, byl to rozhodující moment. A stejně tak, když jsem viděl Jindru Poláka, jak zpívá své písničky sám v klubu. To byl podobně rozhodující okamžik.

Jak se vyrovnáváte s faktem, že se stále se rozšiřujícími možnostmi, jak trávit volný čas, role hudby pozvolna upadá?
Já s hudbou žiju celý život. Od šedesátých let šlo o zásadní kulturní odvětví. Když Karel Kryl zpíval v roce 1969 Bratříčku, zavírej vrátka, samozřejmě to mělo zásadní společenský význam. Může se zdát, že se to za těch 50 let nekam vytratilo. Internet a další vlivy mají na vztahu k hudbě své následky. Ovšem kdy se naposledy stalo, že by nějaký písničkář třikrát za sebou vyprodal Wembley? Kdy naposledy byla nějaká zpěvačka tak populární jako Taylor Swift? Možná lidi začali hudbu přijímat povrchněji a už pro ně není tak důležitá. Ale stále umí předat emoce, což je něco, co lidi nadále potřebují.

Jaká je podle vás úroveň české hudby jako takové?
Když se budeme srovnávat s Evropou, tak jsme podle mého názoru na stejné úrovni. Můžeme to relativizovat a dívat se na otázku z různých úhlů pohledu, ale co se týče zázemí áčkových a bēčkových profesionálních kapel, tak v úrovni managementu, prezentace na pódiu i autorství se můžeme srovnávat. Rozdíl,

který byl patrný po roce 1989, byl šílený, ale myslím, že v poslední dekádě se ho podařilo vyrovnat. Nemluvím o top hvězdách v USA nebo Anglii, srovnávám naši zemi se střední nebo západní Evropou.

A co průměrný český fanoušek? Nepřipadá vám přehnaně konzervativní?
Určitý konzervatismus u nás je. Ani tak bych ale českého posluchače nepodceňoval. Vždycky měl rád kvalitní písničky a dokázal ocenit dobré české texty. Takže se ukázalo, že anglicky zpívané věci tady mohly úspěšně existovat, ale přežilo jich jen minimum a zlidovět asi nemůžou. Nemusíte s tím souhlasit, ale já bych českého posluchače nepodceňoval.

Malé historické okénko. Máte tu devadesátá léta a české hitparády válkuje Lunetic. Proč neuděláte další boy band?
Já jsem ale tehdy Lunetic „neudělal“, to nebyla uměle sestavená parta. Vzal jsem už existující skupinu a pracoval jsem s ní. Tehdy tomu přála doba. Čtyři kluci stáli na pódiu a tančili, někteří i zpívali. Byla to žánrová vlna, která proběhla celou Evropou. Tehdy jsem byl zaměstnanec velké firmy a povedlo se udělat něco velkého. Byl to komerční úspěch a to byla moje náplň práce – produkovat věci, které budou i komerčně fungovat. Dneska mám to štěstí a komfort, že se můžu zabývat už jen hudbou, která je mi blížká. Ale aby nedošlo k omylu – mě to s nimi tenkrát bavilo. Byly to skvělé časy. Lunetic nedělali hudbu, kterou bych zbožňoval, to netvrdím, ale ti kluci byli fajn, byla s nimi legrace.

Může se doba boy bandů někdy vrátit?
To nikdo neví. Ale všichni pozorujeme, že pop-music se v cyklech opakuje.

A máte tušení, co přijde po současné vlně rapu?
Nevím, netuším. Když dominovala taneční hudba, tak se říkalo, že kytary končí, že je můžete vypnout a vyhodit, už bude existovat jenom elektronika.

Což se samozřejmě nestalo. Vidím to tak, že žánry se budou měnit, formy se budou přeskupovat, ale normální písnička bude vždycky fungovat. Třímínutové skladby budou lidi z nějakého důvodu vždycky poslouchat. Dokud s nimi bude spojená nějaká emoce, lidi je budou chtít sdílet.

Digitální média celý sektor výrazně změnila. Pamatuju si, že ve zmiňovaných devadesátých letech měli teenageři víceméně dva zdroje hudby. Eso a Bravičko, ty rozhodovaly o úspěchu. Je dnes o hodně těžší zaujmout?
Když půjdeme ještě dál, tak když přijeli Beatles poprvé do Ameriky, vystoupili v nějaké talkshow nebo udělali tiskovku, a bylo to vyřešené. Když to zjednodušíme, tak za nějakých deset minut bylo hotovo a o umělci věděla celá Amerika. Poměrně jednoduše to fungovalo i s tím Esem. Když nový umělec vystoupil v Esu a zaujal, měl kariéru okamžitě nastartovanou. Dnes je úspěch podmíněný skládáním malých dílků do komplexní mozaiky, kdy do sebe všechno musí zapadat.

Bylo těžké umělce do Esa dostat?
Tehdy to byla hitparáda firem. Byl to komerční pořad, kde si firmy oficiálně nechaly za peníze pouštět písničky. Samozřejmě fungoval lobbying. Ne na každého se mohlo dostat. Eso opravdu mělo unikátní pozici. Sledovanost byla v prvních letech extrémní.

Dnes už se tedy nemůže stát, že by se umělec zrodil přes noc?
Už jsme to nastínili, lidi dnes mají roztržitěné zájmy a hudba už nemá zásadní vliv na způsob života. U mě kdysi určovala, jak jsem žil. Co jsem poslouchal, to jsem žil. Internet to změnil. Zaměřit se na jedno místo není jednoduché. I Taylor Swift trvalo 10 let, než se dostala tam, kde je. U nás třeba Pokáč. Taky nepřišel se třemi písničkami, které by zahrál, a všichni by si z něj sedli na zadek. Pět let nahrával videa na YouTube, na která se koukalo 30 lidí. Ale on to vydržel, až se to prostě sešlo. Ale zpátky k otázce. Stát se to může i dnes. Třeba jako Billie

Eilish. U nás původně měla hrát v malém klubu, a nakonec přijela do O2 areny. A to byla na očích jen pár měsíců.

A může nastat opačný případ, že se u nás bude potulovat opravdová hvězda, ale nikdo si jí zkrátka nevšimne?
Může. S Davidem Stypkou se to skoro stalo. Kdybychom se tehdy nepotkali, tak by se o něm dost možná lidi nikdy nedozvěděli, přitom šlo o talent, který se tady rodí jednou za 30 let. A to 15 let nikdo nevěděl, že existuje. Určitě jsou mezi námi jiní skvělí umělci, o kterých se nikdy nedozvíme.

Největší současná domácí superstar? Nepochybně Marek Ztracený!

Což není případ Marka Ztraceného, který před časem třikrát vyprodal Eden. Co podle vás stojí za jeho úspěchem?
U něj se prostě všechno sešlo, bohužel pro něj ale příliš brzy. Úspěch megahitu Ztrácíš ho předběhl, mělo se to všechno ubírat pomaleji, lidsky mu to ublížilo. Pak ale nastal obrat. On byl vždycky muzikální a nakonec ho nakopli pud sebezáchovy, k tomu sebevědomí a cílevědomost. Ty následné skoky byly neuvěřitelné. Pamatuju si, že po Roxy ohlásil O2 univesum a pak rovnou dával O2 arenu, ačkoliv ho od ní všichni zrazovali. A nakonec vyprodal třikrát Eden. Odvaha, to je to slovo. A on ji prokázal. Takže kluk, který byl po svém prvním úspěchu v minusových číslech, se pouze vlastním přičiněním, prací, pilí a rozumem, vypracoval do pozice, kdy na něj přišlo celkově sto tisíc lidí. Není to normální a dalších 30 let se to nestane.

Je podle vás největší současnou českou superstar?
Je. Bezpochyby! Uvidíme, co bude dál, ale už teď vidíme, že se mu podařilo něco výjimečného. ☒